

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně: **Les Laboratories Servier**, se sídlem 50, rue Carnot, Suresnes Cedex, Francie, zastoupené JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Karlovo nám. 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **I)** Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, **II)** Pharmaceutical Company JELFA S.A., se sídlem Wincetego pola 21, Jelenia Góra, Polsko, zastoupená Ing. Hanou Macákovou, obecnou zmocněnkyní, bytem Palackého 142, Loděnice, **III)** sanofi-aventis, s. r. o., se sídlem Evropská 846/176a, Praha 6, **IV)** SANDOZ s. r. o., se sídlem U Nákladového nádraží 10, Praha 3, zastoupené Mgr. Kamilou Seberovou, advokátkou se sídlem Opletalova 41, Praha 1, **V)** EGIS Pharmaceuticals PLC, se sídlem Keresztúri út. 30-38, H 1106 Budapest, Maďarsko, zastoupené MUDr. Jiřinou Hrubou, obecnou zmocněnkyní, adresa pro doručování Ovocný trh 1096/8, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2015, č. j. 10 Ad 8/2012 - 216,

### t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

### O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného (dále „stěžovatel“) ze dne 10. 1. 2012, č. j. MZDR70617/2011, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a dalších účastníků správního řízení a potvrzeno bylo prvoinstanční rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 12. 8. 2011, č. j. SUKLS44426/2011. Posledně uvedeným rozhodnutím byla změněna výše a podmínky úhrady vybraných léčivých přípravků k terapii diabetu. Žalobkyně se proti rozhodnutí stěžovatele bránila správní žalobou, na jejímž základě bylo rozhodnutí zrušeno a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel podal proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 15. 7. 2015, č. j. 10 Ad 8/2012 – 216, kasační stížnost, ke které připojil i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Návrh vychází v podstatě z obsahu kasační stížnosti a opírá se o následující argumentaci.

Stěžovatel má za to, že městský soud neakceptoval důkazy vycházející z oficiálních a odborných postupů a rozhodnutí založil na statistických údajích o spotřebě léků, čímž správnímu orgánu znemožnil postupovat tak, aby v obdobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Napadeným rozsudkem byla dle žalovaného narušena právní jistota správních orgánů v jejich dalším rozhodování, neboť bez použití informací z klinické praxe prakticky nelze stanovovat výše a podmínky úhrady léčivých přípravků.

Žalobkyně s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí, neboť se domnívá, že stěžovatel žádnými konkrétními skutečnostmi nedokládá vznik nepoměrně větší újmy, než jaká by nepřiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Má za to, že tvrzený zásah do právní jistoty správních orgánů nemůže nepoměrně větší újmu znamenat. Upozorňuje přitom, že stěžovatel podal proti jiným rozsudkům městského soudu týkajícím se výše a podmínek úhrady léčivých přípravků řadu kasačních stížností, obsahujících i návrh na přiznání odkladného účinku, avšak Nejvyšší správní soud tyto návrhy opakovaně zamítl. V tomto směru odkazuje na četná rozhodnutí zdejšího soudu a dodává, že ani v nyní posuzované věci není pro přiznání odkladného účinku důvod.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“.

Obecně lze konstatovat, že citované ustanovení předepisuje pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti současné splnění několika podmínek, přičemž jádrem úvah soudu, jež vyústí v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, anebo naopak v jeho nepřiznání, bude zásadně zkoumání podmínek hmotněprávních, tedy zda by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zároveň zda to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Za dané situace, kdy návrhovatelem je správní orgán, navíc platí závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS, kde rozšířený senát uvedl: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné újme.*“.

V uvedeném rozhodnutí navíc zdejší soud nastínil i typické příklady, které by odůvodňovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem. Rozšířený senát za takové důvody označil např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, zkrátka případy, kde by respektování soudního rozhodnutí mohlo způsobit závažné důsledky.

I pro shora nastíněnou procesní situaci však stále platí, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. stíhá stěžovatele. Pokud důkazní břemeno neunes, soud nemůže jinak, než návrh na přiznání odkladného účinku zamítnout. V daném případě dovozuje stěžovatel újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. především ze zásahu do právní jistoty správních orgánů v případě rozhodování obdobných věcí. Zásah by měl spočívat v nejistotě nad použitím podkladových materiálů, které správní orgány používají při stanovení výše a podmínek úhrad za léčivé prostředky.

Nepochybně platí, že rozhodovat dle zásad ovládajících správní řízení je významnou úlohou všech správních orgánů. Jedním z významných z principů je také určitá předvídatelnost rozhodování, naplněná obdobným rozhodnutím v obdobných případech. Tuto zásadu ovšem nelze interpretovat způsobem, jak to činí stěžovatel, tedy bez ohledu na skutečnost, že rozhodovací praxe se může v odůvodněných případech měnit, přičemž častokrát za změnou může stát i rozhodnutí nezávislého soudu. Povinnost správního orgánu řídit se vysloveným právním názorem soudu se vztahuje pouze na určité správní řízení v posuzované věci. V jiném, byť v obdobném případě se správní orgán od vysloveného právního názoru může odchýlit, pokud svůj odlišný názor řádně zdůvodní. Argumentace stěžovatele je z tohoto hlediska navíc problematická, neboť vlastně směřuje k nežádoucí představě o přiznání odkladného účinku pokaždé, když kasační stížnost podává správní orgán. To by ovšem bylo jak v rozporu s principem, že přiznání odkladného účinku musí být vyhrazeno pouze pro případy ojedinělé, tak i s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Navíc je zřejmé, že Nejvyšší správní soud nemůže v rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku předjímat rozhodnutí ve věci, a stěžovatelem koncipovanou argumentaci proto může jen stěží hodnotit. V tomto ohledu lze odkázat na setrvalou judikaturu zdejšího soudu, podle které „[r]ozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé. Proto nelze při rozhodování podle § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele“ (blíže k tomu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

Pro úplnost je třeba připomenout stav, kdy by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, čímž by původní rozhodnutí správního orgánu „obživlo“. Mohlo by se dokonce stát, že by vedle sebe existovala dvě protichůdná správní rozhodnutí, což je jev zcela jistě nežádoucí. Ani tato těžce řešitelná situace však bez přistoupení dalších okolností nemusí být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58: „*brozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 a § 107 s. ř. s.)*.“ Nejvyšší správní soud přitom v daném případě žádné významné okolnosti pro přiznání odkladného účinku neshledal. Hypotetické zpochybnění zavedené praxe při rozhodování, ve shora vyloženém smyslu málo významné, takovou okolnost rozhodně nepředstavuje.

Jinou újmu, která by mohla vzniknout respektováním právního názoru vysloveného v rozsudku městského soudu, stěžovatel neuvedl, a podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak v daném případě naplněny nebyly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.  
předseda senátu